

LIEVE GOD, ZE DRAAIEN ME DOL

(THE PRISONER OF SECOND AVENUE)

Comedie in twee bedrijven

door

NEIL SIMON

vertaling

Guus Baas

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **LIEVE GOD, ZE DRAAIEN ME DOL - THE PRISONER OF SECOND AVENUE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **NEIL SIMON** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: 1972 by Neil Simon

Copyright translation: 1997 by Neil Simon

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

MEL: een man van tegen de vijftig

EDNA: zijn vrouw, zelfde leeftijd

PAULINE:) zijn zussen,

PEARL:) in de vijftig

JESSIE:)

HARRY: zijn oudere broer

4 dames, 2 heren

DECOR:

Een flat, veertien hoog, in een van die prozaïsche nieuwe flatgebouwen, die als paddenstoelen opschieten in New York's te duur geadverteerde East-side. Deze staat in de Second Avenue in de weinig riante huisnummers boven de 80. De directie noemt het een 51/2 - kamerflat. Wat wij ervan kunnen zien is de woon-eetkamer, een klein, geventileerd keukentje zonder ramen dat vast zit aan de eetkamer. Een openslaande deur naar een klein balkon of terras aan de zitkamer vast, en een gangetje naar twee slaapkamers en een badkamer. Deze woning is de laatste 6 jaar het huis geweest van Mel en Edna Edison. Zij dachten dat ze hier alle moderne luxe en comfort van het knappe, chique east-side zouden krijgen. Wat ze in werkelijkheid hebben gekregen zijn papierdunne muren en uitzicht op 5 flatgebouwen die boven hen uittorenen.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opengaat is het toneel donker. Het is half drie in de ochtend. Een warme zomerdag is juist aangebroken. Het is stil. Mel Edison, in pyjama, kamerjas en slippers zit alleen op de kleine sofa, rookt een sigaret. Hij wrijft in zijn gezicht, kucht dan.

MEL: O, Christus, lieve God. *(licht in de slaapkamer. Edna, zijn vrouw, verschijnt in haar nachtjapon)*

EDNA: Wat is er?

MEL: Niks.

EDNA: Hé?

MEL: Er is niks, ga terug naar bed.

EDNA: Weet je het zeker?

MEL: Ik weet het zeker. Ga terug naar bed. *(Edna draait zich om en gaat terug naar de slaapkamer)* O, God, God, God. *(Edna komt terug, doet haar kamerjas aan. Haalt schakelaar aan de muur over. Het licht in de kamer gaat aan)*

EDNA: Wat is er? Kun je niet slapen?

MEL: Als ik kon slapen, waarom zit ik hier dan om half drie 's nachts "God, God" te roepen?

EDNA: Wat is er?

MEL: Weet je dat het daarbinnen 12 graden is? 23 juli, midden in een hittegolf, maar daar is het 12 graden.

EDNA: Ik heb je gezegd, zet de airconditioner uit.

MEL: En hoe krijgen we dan lucht? *(wijst naar het raam)* Buiten is het 89 graden. 89 graden buiten, 12 graden binnen. Waar ik ook ben, fout zit ik altijd.

EDNA: We kunnen de airconditioning laten aanstaan en het raam opzetten. *(ze loopt over naar de keuken)*

MEL: Zo werkt dat niet. Als warme lucht een open raam ziet slipt ie naar binnen.

EDNA: We kunnen de airconditioner een uur uitlaten. Als het dan te heet wordt zetten we hem weer aan. *(komt tevoorschijn terwijl ze uit een pot appelmoes eet)*

MEL: Om het uur? Zeven keer per nacht? Da's een goed idee. Dan kan ik steeds ongeveer 8 minuten slapen tussen de airconditioner door.

EDNA: Ik doe het wel, ik sta wel op.

MEL: Honderd keer heb ik je gezegd dat je die winkel moest bellen. Die airconditioner doet het al twee jaar niet goed meer.

EDNA: Ik heb ze gebeld. Er is een man gekomen en die kon er niks

aan vinden.

MEL: Niks aan vinden? Ik zet hem op laag en het is godverdomme 12 graden.

EDNA (*gaat zitten, zucht*): Het is geen 12 graden, Mel, het is koud, maar het is geen twaalf graden.

MEL: Oké, 17 graden, 29 graden, 36 graden. Maar het is geen 68, 69. Temperatuur voor een normaal mens.

EDNA (*gaat op de sofa zitten en zegt*): Ik zal vanmorgen weer bellen.

MEL: Waarom staat er in godsnaam "hoog" en "laag" op. Het is allemaal hoog. Laag is hoog. Midden is hoog. Ik zal hem straks eens op hoog zetten. Moeten ze ons er morgenochtend met een vlammenwerper uitbranden.

EDNA: Wat wil je dan dat ik doe, Mel? Wil je dat ik hem afzet? Wil je dat ik hem aanlaat? Vertel me wat ik moet doen.

MEL: Ga slapen.

EDNA: Ik kan niet slapen als jij zo gespannen bent.

MEL: Ik ben niet gespannen, ik ben bevroren. (*hij gaat op de sofa zitten*)

EDNA: Je bent gespannen. Vanavond toen je thuis kwam al. Je bent de hele week al gespannen. Wil je liever hier slapen? Ik kan wel dekens op de sofa leggen.

MEL: Je kunt er niet eens op zitten. (*pakt een klein kussentje achter zich*) Waarom laat je die rotkussens er ook op liggen? Je betaalt 800 dollar voor een bankstel, maar zitten kun je er niet op omdat je van die rotkussens in je rug geschoven krijgt. (*hij gooit een van de kussens op de grond*)

EDNA: Ik haal die kussens er wel af.

MEL: Edna, ga alsjeblieft naar de slaapkamer, ik kom zo.

EDNA: Het komt niet van de airconditioner, het komt niet van de kussens, het is iets anders. Er zit je iets dwars. Ik ken dit van je. Wat is er, Mel?

MEL (*wrijft met zijn handen door zijn gezicht*): Niets, ik ben moe. (*hij staat op, loopt over naar de deur naar het balkon*)

EDNA: Ik ben nu toch wakker, Mel, je kunt het me evengoed vertellen.

MEL: D'r is niks, zeg ik je. Ik weet het niet. Van alles. Het is deze flat, dit gebouw, deze stad. Luister. Luister 'es. (*hij doet de balkondeur open. We horen het lawaai van getoeter, motoren, verkeer enz.*) Half drie 's nachts. Er rijdt een auto bij Jackson Heights en wij kunnen hem hier horen. Veertien hoog. Ik had gedacht dat het hier stil zou zijn. Maar ik hoor de ondergrondse hier beter dan in de ondergrondse. We zijn godverdomme een soort zendmast. Als het lawaai gaat naar boven door dit gebouw en dan over de stad heen.

EDNA: We wonen hier al 6 jaar, het heeft je nog nooit gehinderd.

MEL: Het is nu erger, ik weet niet waarom. Ik word ouder, ik word gevoeliger voor geluid, voor lawaai, ach, van alles. (*hij doet de deur dicht, bekijkt zichzelf*) Zie je dat? Ik heb die deur tien seconden open gehad, en nu kun je die pyjama al wassen.

EDNA (*doet alles om hem goed te stemmen*): Geef maar, ik zal een schone pakken.

MEL (*ijsbeert*): Half drie 's nachts. Het is toch ongelooflijk hoe dat hiernaast maar doorgaat. (*hij wijst naar de muur*)

EDNA: Wat gaat er door?

MEL: Is dat een grap? Wou je soms zeggen dat je dat niet hoort?

EDNA (*in de war*): Wat hoort?

MEL (*dichter bij de muur, nog steeds wijzend*): Dat! Dat! Wat is er, ben je doof? Hoor je dat niet?

EDNA: Misschien ben ik wel doof. Ik hoor niets.

MEL: Luister! Jezus, hoor je die raindrops niet op zijn hoofd vallen? (*zingt*) tadum, tadum, tadum, two big freezed feet. Hoor je dat niet?

EDNA: Als jij staat te zingen niet. Ik hoor niks.

MEL (*staart naar de muur*): Het zijn die twee trutterige Duitse stewardessen. Elke nacht hebben ze iemand anders. Twee basketballers, twee hockeyers, wat voor soort team er ook in de stad is, of ze winnen of verliezen, tenslotte komen ze bij hun terecht. Elke nacht, verdomme. Ergens in de nacht vliegt een Boeing waar de passagiers zichzelf moeten bedienen omdat die twee jongens voorlopig nog niet van plan zijn uit die flat weg te gaan. (*grijpt Edna*) Kom hier. Hoor je dat nou echt niet? (*legt haar hoofd tegen de muur*)

EDNA: Ja, nou hoor ik het.

MEL: Zie je wel! Is het een wonder dat ik 's nachts niet slapen kan?

EDNA (*loop weg*): Ga dan niet met je hoofd tegen de muur aanliggen. Ga in de slaapkamer slapen.

MEL: Hé, hou eens op daar, het is verdomme half 3 in de ochtend! (*hij bonkt op de muur, kijkt er naar, wijst naar de muur*) Kijk eens, ik heb de muur kapot geslagen. Ik heb hem nauwelijks aangeraakt, maar er zit een scheur in dat kreng.

EDNA: Er zat al een scheur in. Er zit ergens een lek. Een van de leidingen boven is kapot.

MEL: Een gebouw van twee miljoen dollar, maar je mag de muren niet aanraken. Nog een geluk dat ik geen schilderijen heb opgehangen. Had ons het leven kunnen kosten.

EDNA: Ze weten ervan. Maandag komen ze het maken.

MEL (*hij gaat zitten*): Niet maandag! Morgen. Ik wil dat die muur morgen wordt gemaakt. Het is levensgevaarlijk. En ze zullen die

muur opnieuw schilderen, en als ie niet kleurt schilderen ze de rest van de kamer ook, en als dat niet kleurt, dan schilderen ze de hele flat. En ik ga er niet voor betalen.

EDNA: Ik zal het ze zeggen. Ik zal het ze vertellen.

MEL: En zeg ze ook van de airconditioner en van het raam in de kamer dat niet open kan behalve als het regent, en dan kun je het weer niet dicht krijgen totdat er een overstroming is, en vertel ze dan ook van onze W.C die blijft doorlopen.

EDNA: Hij blijft niet doorlopen als je er aan schudt.

MEL: Waarom moet ik eraan schudden? Moet ik voor het geld dat ik hier betaal midden in de nacht aan een toilet gaan staan schudden, als ik naar de W.C. moet?

EDNA: Kom dan terug in bed als je klaar bent en zegt 't me, dan zal ik er aan schudden.

MEL (*draait zich om, staart haar aan*): Ga naar bed, Edna. Ik wil nu niet met je praten. Wil je alsjeblieft gaan slapen.

EDNA: Ik kan niet slapen als jij hier rondloopt met zo'n angstaanval.

MEL: Ik heb geen angstaanval, ik ben een beetje gespannen.

EDNA: Waarom neem je geen valium.

MEL: Ik heb er een genomen.

EDNA: Neem er dan nog een.

MEL: Ik heb er nog een genomen. Ze helpen niet meer. (*hij gaat op een stoel zitten*)

EDNA: Twee valiums? Die moeten helpen.

MEL: Ze helpen niet meer, zeg ik je. Je moet daar toch kalm van worden, niet? Oké. Ben ik kalm? Ze helpen niet meer. Waarschijnlijk doen ze er niks meer in. Laten je veertien dollar betalen voor het woord valium. (*slaat op de muur*) Vliegen jullie dan nooit ergens naar toe? Hou iemand in Europa uit zijn slaap. (*hij slaat weer met zijn vuist op de muur*)

EDNA: Hou op, Mel, je begint me op m'n zenuwen te werken. Wat is er, is er iets gebeurd? Zit je iets dwars?

MEL: Waarom wonen we in zo'n huis? Waarom betalen we iemand honderden dollars per maand voor een eierschaal, die lekt.

EDNA: Ik vind niet dat je er goed uitziet, Mel. Je bent bleek en opgewonden.

MEL: Het was ook niet mijn bedoeling om op te staan. (*hij wrijft over zijn maag*)

EDNA: Waarom wrijf je over je maag?

MEL: Ik wrijf er niet over, ik hou hem vast.

EDNA: Waarom hou je je maag vast?

MEL: Niks, een beetje indigestie. Het is die troep die ik met de lunch

gegeten heb.

EDNA: Waar heb je gegeten?

MEL: In een reform-restaurant. Als je geen reform meer kunt eten, wat kun je dan in godsnaam nog wel eten.

EDNA: Je hebt gewoon honger. Wil je dat ik iets voor je klaar maak?

MEL: Niks is meer veilig. Ik heb vandaag in de krant gelezen dat twee witte muizen aan de Columbia Universiteit kanker hebben gekregen van Grahamcrackers. Het stond in de New York Times.

EDNA: Zit je daar over te piekeren? Heb je vandaag Craham-crackers gegeten?

MEL: Het eten was vroeger zo goed. Ik was gek op eten. Ik heb geen eten meer gegeten sinds mijn dertiende.

EDNA: Wil je iets eten? Zal ik wat te eten voor je maken? Ik kan me nog herinneren hoe ze dat deden.

MEL: Ik heb dertien jaar lang geen goed stuk brood meer gehad. Als ik het had geweten had ik als kind een paar broodjes bewaard. Ik krijg hier geen lucht. *(hij loopt over naar het terras, komt dan terug)* Jezus, wat een stank. Veertien hoog, en je kunt hier vandaan het vuilnis ruiken. Waarom zetten ze die troep buiten bij een hitte van 89 graden? Edna, kom hier, ik wil dat je het vuilnis ruikt.

EDNA: Ik ruik het, ik ruik het.

MEL: Daarvandaan kun je het niet ruiken, kom hier, hier ruik je het.

EDNA *(loop naar de rand van het balkon en haalt adem)*: Je hebt gelijk, als je het echt wilt ruiken moet je hier staan.

MEL: Dit land wordt begraven onder zijn eigen afval. Het stapelt zich op, hoger en hoger. Over drie jaar ligt deze flat op de tweede verdieping.

EDNA: Wat moeten ze dan, Mel? Het bewaren en het pas buiten zetten in de winter? Ze zullen het toch af en toe weg moeten gooien, daarom heet 't ook afval.

MEL: Met jou kan ik niet praten, ik kan met jou niet meer praten.

EDNA: Mel, ik ben een mens, net als jij, ik heb het warm, ik heb het koud, ik ruik het afval, ik hoor het lawaai. Je besluit ermee te leven of je gaat weg. *(plotseling huilt een hond en blaft)*

MEL: Als je een mens bent dan behoud je het recht om te klagen en te protesteren. Als je dat recht opgeeft besta je niet meer. Ik protesteer tegen stinkend afval en schuddende W.C.'s en blaffende honden. *(schreeuwt over het balkon)* Stil, godverdomme!

EDNA: Blijf jij hier tegen die hond staan schreeuwen? Want ik ga slapen. *(hond huilt weer)*

MEL: Hoe kun je slapen als er zo'n hond zo onder je raam staat te blaffen. *(de hond huilt weer. Mel gaat naar het balkon en schreeuwt*

naar beneden) Hou die hond stil. Er zijn hier mensen die willen slapen. Goeie God nog an toe.

STEM VAN BOVEN: Wilt u stil zijn. Er slapen hier kinderen!

MEL (*roept naar boven*): Wat schreeuwt u verdomme tegen mij? Als je ruzie wilt, kom dan naar beneden, en ga naast die hond staan.

EDNA: Mel, hou daar mee op. Hou op, in godsnaam.

MEL (*komt binnen, schreeuwt tegen Edna*): Nou moet je niet zeggen dat ik op moet houden. Je hebt niet te zeggen dat ik op moet houden.

EDNA: Ik weet niet wat er met jou is, maar ik kan 't niet aanhoren dat je mij de schuld geeft. Als je het teveel wordt, neem dan een kamer in de openbare leeszaal, maar geef mij de schuld niet. Ik ga slapen, welterusten. (*ze draait zich boos om, en loopt naar de slaapkamer. Ze is bijna bij de deur, wanneer Mel haar roept*)

MEL: Edna. (*ze staat stil en draait zich om*): Ga niet weg. Blijf een paar minuten met me praten. Ik geloof dat ik gek word. (*ze staat stil, kijkt hem aan, en loopt over door de kamer*)

EDNA: Wat is er?

MEL: Ik heb er geen greep meer op. Ik ben in ontbinding.

EDNA: Je hebt de laatste tijd slecht geslapen.

MEL: Ik weet soms niet meer waar ik ben. Ik loop op Madison Avenue en ik denk dat ik in een vreemd land ben.

EDNA: Ik ken dat gevoel, Mel.

MEL: Het is geen gevoel. 't Is alsof er iets met me gebeurt. Ik heb het niet meer onder controle. Ik kan de dingen niet meer vastpakken. De telefoon op mijn bureau belt acht keer voor ik hem aanneem. Vandaag was ik vergeten hoe de koffie-automaat werkte. Ik stond daar met een leeg bekertje in mijn hand, terwijl de koffie over mijn schoenen liep.

EDNA: Dat heb jij niet alleen, Mel, dat heeft iedereen. Iedereen voelt tegenwoordig de spanning.

MEL: Spanning? Om spanning te kunnen voelen gaf ik duizend dollar aan een goed doel! Als je gespannen bent dan zit je er boven op. Dan heb je iets vast. Ik kan niets meer vastpakken. Edna, ik glij weg. Ik ben bang.

EDNA: Zo moet je niet praten. Als je weer eens naar de psychiater ging?

MEL: Wie? Dokter Pike? Die is dood. 6 jaar van mijn leven, 23.000 dollar. Hij had mijn geld binnen, dus wat kon hem dat schelen. Hij zat er niet mee dat hij een hartaanval kreeg.

EDNA: Er zijn nog andere goede dokters. Je kunt naar iemand anders gaan.

MEL: En weer helemaal van voren af aan beginnen? Goedendag, gaat u zitten. Vertelt u het maar eens. Dat kost me weer 23.000 alleen om de dokter te voeden met informaties die ik al aan die dode heb gegeven.

EDNA: Een korte behandeling, misschien heb je alleen maar iemand nodig om es mee te praten.

MEL: Ik weet niet meer wie of waar ik ben. Ik ben aan het verdwijnen, Edna. Ik heb geen psychiater nodig, ik moet naar gevonden voorwerpen.

EDNA: Luister, luister. Als je er eens een paar weken tussenuit ging? Twee weken vakantie, ergens in de zon, buiten. Je kunt toch twee weken ziekteverlof nemen.

MEL (*hij is stil. Hij loopt naar het raam, kijk naar de plant*): Zelfs de cactus gaat dood. De taaiste plant ter wereld, hoeft maar twee keer per jaar water te hebben, maar hier krijgt hij ook geen poot aan de grond.

EDNA: Mel, geef antwoord. Als we es weggingen. Kun je geen twee weken vrij vragen.

MEL (*schenkt voor zichzelf een glas whisky in*): Ja, ik kan ze twee weken vrij vragen. Wat me alleen dwars zit is, dat ze me zullen vragen om die andere vijftig weken ook vrij te nemen. (*hij neemt een slok*)

EDNA: Wat? Hoe bedoel je? Je werkt er 22 jaar. Mel, is dat het? Is dat het wat je dwars zit? Maak je je bezorgd over je werk, dat je je baan kwijtraakt?

MEL: Ik maak me niet bezorgd dat ik hem kwijtraakt, ik ben bezorgd hoe ik hem houd. Kwijtraken is makkelijk genoeg.

EDNA: Is er iets gebeurd? Hebben ze iets gezegd?

MEL: Ze hoeven niets te zeggen. De firma heeft dit jaar drie miljoen verlies. Ineens kijken ze waar ze kunnen bezuinigen. De vice-president van mijn afdeling gebruikt nu al drie weken dezelfde paperclip. Een man van 32 jaar met een dubbel huis op Park Avenue, en een huis in Southampton, die door het kantoor loopt te roepen: "Waar is mijn paperclip?"

EDNA: Maar ze hebben niks speciaal tegen jou gezegd?

MEL: Ze hebben de kantine voor het hoger personeel gesloten. Niemand luncht meer in de stad, ze nemen boterhammen mee van huis. Topmensen, die achtduizend dollar per jaar maken, staan broodjes ei te eten boven de prullenbak.

EDNA: Maar er is toch niks gebeurd, Mel. Niet om je zorgen over te maken.

MEL: Niemand komt meer te laat. Iedereen is bang dat als je niet op

tijd bent, dat ze je bureau ondertussen verkocht hebben.

EDNA: En als ze dat es deden? Wij zouden ons toch wel redden, hè? Je zou een andere baan nemen.

MEL: Waar? In januari word ik 47 jaar. 47. Ze kunnen twee jongens van 23 1/2 krijgen voor de helft van het geld.

EDNA: Goed, stel er gebeurt iets. Stel, ze ontslaan je. Dat is niet het einde van de wereld. We hoeven niet in de stad te wonen. We kunnen verhuizen naar buiten, of zelfs naar het westen.

MEL: En hoe verdien ik dan mijn brood? Word ik een A.O.W.-cowboy? Laten ze mij misschien het pensioengerechtigde vee bij elkaar drijven? Wat heb jij?

EDNA: De meisjes zijn nu op school, we hebben genoeg om ze daar doorheen te helpen. En met z'n tweetjes hebben we niet veel nodig.

MEL: Je hebt een huis nodig om in te wonen, je hebt kleren nodig, je hebt eten nodig. Een blik vervuilde tonijn kost nog altijd 85 cent.

EDNA: We kunnen naar Europa gaan, naar Spanje. Daar kun je met z'n tweeën leven van 1500 dollar per jaar, in Spanje.

MEL (*knikt*): Spanjaarden. Ik ben 47 jaar met artritis in mijn schouder en hoge bloeddruk. Wil je dat ik geiten ga fokken, in een grot ga wonen?

EDNA: Je kunt daar werken, een soort baan krijgen of zo.

MEL: Als advertising-account executive in Barcelona? Waarschijnlijk staan ze in de haven al jaren lang naar zo iemand uit te kijken, hè?

EDNA (*boos*): Wat is er hier dan waar je niet buiten kunt? Wat zul je dan zo verschrikkelijk missen, in godsnaam.

MEL: Mijn leven is nog niet voorbij. Ik heb nog wat in mijn mars. Ik ben nog wat waard.

EDNA: Wat voor leven is dit dan. Je lijkt wel een beest, opgesloten in Second Avenue's Dierenpark. Te warm in de ene kamer, te koud in de andere. Afgezet en opgelicht voor een bult aan de zijkant van het gebouw, dat ze een balkon noemen, en waar nog geen cactusplant op kan staan, laat staan twee mensen. Noem je dat een leven, dat de moeite waard is? Tegen muren slaan, en aan W.C.'s schudden.

ME: (*schreeuwt*): Denk je dat het beter is in het zonnige Spanje? Ga daar es in zee zwemmen, ben je de rest van de zomer bezig de olie er af te krabben.

EDNA: Spanje niet dan, maar er zijn nog meer plaatsen waar je kunt wonen.

MEL: Maine? Vermont misschien? Dacht je dat het allemaal melk en honing was? Ze hebben daar meer Leger des Heils soldaten dan koppen soep. Washington, Oregon, werkeloze houthakkers zitten daar de poten onder hun eigen stoelen uit te zagen, om iets te doen

te hebben.

EDNA: Ik ga overal in de wereld naar toe waar jij naar toe gaat, Mel. Ik wil wonen in een grot, in een hut of in een boom. Ik wil op een vlot wonen, in de jungle van de Amazone, als jij dat wil.

MEL: Oké, bel een reisbureau. Neem twee toeristentickets naar Bolivia. Morgen gaan we naar Abercrombie en kopen twee tropenhelmen en een dubbelloops jachtgeweer.

EDNA: Doe niet net of ik gek ben.

MEL: Ik ben het al half, je kunt me evengoed inhalen.

EDNA: Ik doe je redelijke voorstellen. Ik ben niet verantwoordelijk. Ik ben niet degene die jou dit aandoet.

MEL: Dat heb ik ook niet gezegd, Edna.

EDNA: Wat wil je dan van me? Wat wil je dan van wie dan ook?

MEL (*verbergt zijn gezicht in zijn handen*): Een beetje ruimte om adem te halen. Eventjes maar. (*de telefoon gaat. Mel kijkt op naar Edna*) Wie kan dat zijn? (*Edna schudt haar hoofd dat ze het niet weet*) Het kan kantoor toch niet zijn, hè

EDNA: Kwart voor drie?

MEL: Misschien hebben ze de nachtportier gevraagd om mij te ontslaan, dat scheelt ze een dag salaris. (*de telefoon blijft rinkelen*)

EDNA: Neem op, Mel. Ik ben zenuwachtig.

MEL (*neemt de hoorn op in telefoon*): Hallo... Ja... ja... met 14a... wat dan? ...Wat?hou ik u wakker?! Wie verdomme denkt u dat mij wakker houdt... zo dat ik u wakker houd.. U hoef mij niet te vertellen dat u morgenochtend het vliegtuig naar Stuttgart moet hebben.... Ik praat zo hard als ik dat zelf wil. Ik heb deze flat niet in onderhuur. Ik ben een wettig amerikaans staatsburger... ga uw gang... sla maar op de muur, krijgt u er precies zo een terug op de muur. (*legt hand over de telefoon. tegen Edna*) Als ze tegen de muur bonkt, wil ik dat je terug bonkt.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto